

Sygn. akt II W 1463/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze - Wydział II Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Aleksandra Grzelak - Kula

Protokolant Dagmara Nowicka

po rozpoznaniu w dniach 31 października 2013 r., 19 grudnia 2013 r., 10 lutego 2014 r.,

17 lutego 2014 r. i 20 marca 2014 r.

sprawy przeciwko **M. M.**

synowi E. i Z. z d. O.

ur. (...) w J.

obwinionemu o to, że:

w dniu 13 maja 2013r. około godz. 16:30 w J. na ulicy (...) prowadząc pojazd marki F. (...) o nr rej. (...) nie stosował się do ograniczenia prędkości 50 km/h, jadąc z prędkością 84 km/h, tj. przekroczył prędkość o 34 km/h,

tj. o wykroczenie z art. 92a k.w. ;

I. uznaje obwinionego **M. M.** za winnego tego, że w dniu 13 maja 2013 r. około godz. 16:30 w J. na ulicy (...) prowadząc pojazd marki F. (...) o nr rej. (...) nie stosował się do ograniczenia prędkości do 50 km/h wynikającego z ustawy jadąc z prędkością 84 km/h, tj. wykroczenia z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) złotych,

II. na podstawie art. 118 § 1 kpow w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w wysokości 30 zł.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 maja 2013 r. około godz. 16:30 M. M. jechał ulicą (...) w J., w terenie zabudowanym, na którym obowiązuje wynikające z ustawy ograniczenie prędkości do 50 km/h, prowadząc pojazd F. (...) o nr rej. (...). Poruszał się z prędkością 84 km/h. Prędkość została zamierzona laserowym miernikiem prędkości (...) 2020.

dowód: zeznania K. M. k. 10, 35, 67

zeznania A. J. k. 24v-25

świadcstwo legalizacji ponownej k. 11

instrukcja k. 42-62

notatka urzędowa k. 5

M. M. ma 53 lata. Z zawodu jest technikiem elektronikiem. Pracuje za wynagrodzeniem około 1300 zł miesięcznie. Jest żonaty. Nie był karany za wykroczenia przeciwko przepisom ruchu drogowego.

dowód: wyjaśnienia M. M. k. 24

informacja k. 12

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

Sąd zważył, co następuje:

W związku z brakiem wyjaśnień obwinionego ustalenia w sprawie Sąd poczynił w oparciu o zeznania świadków i zebrane dokumenty. W tym miejscu wskazać należy, że złożone przez obwinionego na rozprawie w dniu 10 lutego 2014 r. pismo zatytułowane „Pismo procesowe” nie może zostać uznane za jego wyjaśnienia w myśl art. 40 k.p.o.w., ponieważ zostało przez niego sporządzone poza postępowaniem i nie przed organem procesowym. Sąd potraktował je więc jako oświadczenie M. M..

Zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, tj. policjantów przeprowadzających kontrolę drogową, pozwalają przyjąć, że pojazd, którego prędkość została zmierzona laserowym miernikiem prędkości, był prowadzony przez obwinionego. Świadczy o tym sposób dokonywania pomiaru. Z zeznań przeprowadzającej pomiar i kontrolę K. M. wynika, że zauważyła pojazd, który nadjeżdżał od strony ulicy (...) z nadmierną prędkością. Oznacza to, że już wstępnie, bez mierzenia prędkości, pojazd ten zwrócił jej uwagę, ponieważ jechał zbyt szybko. To było powodem dokonania przez nią pomiaru. Zarówno K. M., jak i A. J. wskazywali, że pomiar dokonywany jest poprzez celowanie w dany samochód, przy czym A. J. dodał, że zazwyczaj mierzy się w tablicę rejestracyjną, bo tak jest napisane w instrukcji. Świadek ten nie odniósł tej uwagi do zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania, ponieważ go nie kojarzył. Jest to zupełnie zrozumiałe ze względu na specyfikę pracy policjanta i liczbę podobnych kontroli oraz upływ czasu. Niemniej jednak sposób postępowania, tj. mierzenia prędkości, opisany przez świadka co do zasady, pozwala przyjąć, że tak postępuje się w każdym wypadku. Z zeznań K. M. wynika ponadto, że dokonała pomiaru dwukrotnie i drugi pomiar wykazał prędkość 84 km/h. Przebieg kontroli przeprowadzonej przez świadka znajduje odzwierciedlenie w sporządzonej przez nią w tym samym dniu notatce urzędowej. Mimo że świadek nie potrafiła na rozprawie odpowiedzieć na pytania obwinionego dotyczące technicznych aspektów działania laserowego miernika prędkości, nie ma to wpływu na wiarygodność jej zeznań. Jej relacja wskazuje bowiem na właściwy przebieg pomiaru. W szczególności należy podkreślić, że nie istnieje powoływane przez obwinionego zalecenie Komendanta Głównego Policji dotyczące zasad pomiaru laserowymi miernikami prędkości. Zalecenie podobne funkcjonuje, ale dotyczy miernika typu I., który nie jest laserowym miernikiem prędkości. Istnieje natomiast instrukcja obsługi miernika (...) 20-2- 100 LR i wynika z niej, że pomiar przeprowadzony przez K. M. został wykonany prawidłowo. Celowała w pojazd, którego prędkość wstępnie określiła jako nadmierną. Zmierzyła tę prędkość dwukrotnie. Brak jest informacji o tym, aby pomiar nie został dokonany, co zostałoby zasygnalizowane przez urządzenie. Przeciwnie – z jej zeznań wynika, że mierzyła prędkość dwukrotnie uzyskując za drugim razem wynik 84 km/h. Wszelkie błędy mierzącego prędkość lub też „zsuniecie” obranego punktu z celownika spowodują, że urządzenie nie dokona pomiaru i zostanie wyświetlony komunikat o błędzie. (str. 23 instrukcji obsługi urządzenia). Błędy te mogą być różnego rodzaju i wynikać m. in. z przesłonięcia obiektu pomiaru przez inny obiekt lub ze zbyt dużej odległości (str. 30 instrukcji). W dniu zdarzenia miernik ten posiadał świadectwo legalizacji, a więc brak podstaw do przyjęcia, aby jego wskazania były nieprawidłowe. Nawet jeżeli pomiar byłby wykonywany pod kątem, a nie w linii prostej, to uzyskany wynik pomiaru zawsze będzie na korzyść kierowcy (str. 31-32 instrukcji). Jeżeli więc K. M. dostrzegła jadący z nadmierną prędkością

pojazd i postanowiła zmierzyć jego prędkość laserowym miernikiem, którym się wówczas posługiwała, a następnie dwukrotnie zmierzyła jego prędkość, nie ma podstaw do przyjęcia, aby uzyskany wynik, tj. 84 km/h, nie należał do obwinionego. Zeznania świadków korespondują ze sobą, z treścią notatki urzędowej sporządzonej przez K. M. oraz z treścią instrukcji obsługi miernika (...) 20-20. Sąd nie dostrzegł powodów, by odmówić im wiary. Jeżeli zaś chodzi o zeznania policjantów to Sąd ocenił je jako wiarygodne. Nie mieli oni bowiem powodów, by zeznawać nieprawdę. Są osobami obcymi dla obwinionego, przekroczenie przez niego prędkości ujawnili w ramach swoich obowiązków służbowych podczas rutynowej kontroli, której przypadkowym uczestnikiem stał się M. M.. Reakcja K. M. została wywołana przez jej ocenę wzrokową, że nadjeżdżający pojazd, kierowany przez obwinionego, jedzie zbyt szybko i w związku z tym zmierzyła jego prędkość, co potwierdziło jej przypuszczenia.

Mimo że w złożonym podczas rozprawy piśmie procesowym obwiniony kwestionował prawidłowość pracy ww. miernika prędkości, Sąd w oparciu o ww. dowody ustalił, że nie zachodzą wątpliwości co do tego ani co do prawidłowości pomiaru. Znikąd nie wynika obowiązek używania statywu, na co wskazał w tym piśmie obwiniony.

Biorąc zebrane dowody pod uwagę Sąd ustalił, że w dniu 13 maja 2013 r. około godziny 16:30 w J. M. M. prowadził pojazd F. (...) o nr rej. (...) ulicą (...). Jest to teren zabudowany, na którym obowiązuje ograniczenie prędkości do 50 km/h. M. M. poruszał się z prędkością 84 km/h. Zachowaniem tym wypełnił znamiona wykroczenia z art. 92a k.w.

Sąd zmienił opis czynu przypisanego w wyroku obwinionemu zawierając w nim jedynie takie znamiona, jakie przewiduje art. 92a k.w. Przekroczenie prędkości o daną liczbę kilometrów na godzinę nie należy do jego znamion, więc zostało z tego opisu wyeliminowane. Sąd uściślił jednocześnie, że obwiniony nie stosował się do ograniczenia prędkości wynikającego z ustawy, bowiem w miejscu popełnienia przez niego zarzucanego mu czynu ograniczenie to wynika z faktu, że jest to teren zabudowany, a więc jest to ograniczenie wynikające z ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Obwiniony działał świadomie. Wiedział o istniejącym ograniczeniu prędkości jako osoba mająca uprawnienia do prowadzenia pojazdów, a tym samym znajomość przepisów. Mimo to nie dostosował się do tego ograniczenia jadąc z prędkością 84 km/h.

Stopień społecznej szkodliwości popełnionego wykroczenia jest niewielki. Obwiniony naruszył przepis porządkowy, który jednak ma przełożenie na bezpieczeństwo na drodze. Przekroczył dozwoloną prędkość aż o 34 km/h, co nie pozwala uznać, aby nastąpiło to bez jego woli i był przeoczeniem czy zapomnieniem się. Przekroczenie to nastąpiło jednocześnie w miejscu, w którym panuje z reguły niewielki ruch pieszych, dla których ewentualnie mogłoby to stanowić zagrożenie.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd wymierzył obwinionemu karę 300 zł grzywny uznając, że kara w takim wymiarze przy uwzględnieniu dotychczasowej niekaralności obwinionego będzie dla niego odpowiednią sankcją. Obwiniony nie jest bowiem osobą skłoną do naruszania porządku prawnego, a więc nie zachodzi potrzeba surowszego oddziaływania na niego.

Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania, które w postępowaniu zwyczajnym po przeprowadzeniu rozprawy wynoszą 100 zł oraz wymierzył mu opłatę stanowiącą 10 % orzeczonej kary grzywny biorąc pod uwagę, że ponoszenie przez obwinionego kosztów postępowania jest zasadą, od której odstępstwa mogą nastąpić jedynie wtedy, gdy istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności. Obwiniony pracuje i osiąga dochody, a więc nie zachodzi przypuszczenie, że uiszczenie kosztów byłoby dla niego zbyt uciążliwe.